

VERA BILJKA RASTE, SONETNI VIJENAC

Atif Kujundžić

VERA
BILJKA
RASTE

sonetni vijenac
1976.

I.

*Vječnost je modra u zjenici vira
sve ovo proći a ostati ptica
znati svjetlo je samo snohvatica
a korak zvonko na tetivi svira*

*u hodu tebi sjeta me još prati
slika iz noći što ne vodi zori
lice u parku na hrastovoj kori
nježnost tvoja mi povjerenje vrati*

*iza tmine čudo blještavila slutim
put ne zna za nas zajedno na sebi
naivno je ranu predočit potrebi*

ovo što me nosi u ljepoti štiti
pripremi snagu riječ mi oslobodi
evo u toplo mrazan put me vodi.

II.

Evo u toplo mrazan put me vodi
ruke na zavjesi i cvjetovi mira
prepređen osmijeh pajaca što svira
slobodan zato jer bježi slobodi

ispunjen mirom u sazvučju šutim
potajno spreman da dočekam zoru
toplim te zapljusnem i izgladim boru
tek potom uzrok iza čela slutim

spektru predajem i glavu i ruke
zadržati se ne mogu bez prava
osljepljuje me i san kao java

idem na stijene na dohvatu luke
ne mislim da su gotovi pohodi
rukom ti vođen san sigurno brodi

III.

Rukom ti vođen san sigurno brodi
protiv privida i varke pokreta
savlađuje obijest iskrsloga svijeta
a mome nemiru kraj sivilom plodi

sklon sam ti srcem ostani upravu
ako me proljeće rastočiti mora
preko tvog prisvoja otječem iz gora
u plodnom polju izrast ću u travu

sedam godina za djetinjstvo malo
i za sve dane ako varkom traju
iz stare želje nevjericom sjaju

dio je snage u toku nestao

jug ti po sjeveru prstima prebira
alejom bivšom u svitanju mira

IV.

Alejom bivšom u svitanju mira
prohujali su i vjetrovi ljudi
patina sjećanja zidovima bludi
izdvaja slike iz ukupnog zbira

znatiželjan pogled u granama štiti
dira mi kosu proljećem u zraku
utihnuo sam ko ptica u mraku
u jesen sporo u krošnjama žutim

za tebe samo bodar korak nosim
sliku sa dna sebe kao dar prinostim
čist kao kanjon poslije odjeka

u sjeni još protječem ko rijeka
čekam širinu pa da mi procvjeta
barem u snu nebo željenoga svijeta

V.

Barem u snu nebo željenoga svijeta
završeni pokret započinje novi
to je želja kojom opstaju i snovi
ljepota stvarnog čistog zaokreta

strepnja u meni brdo očekuje
zapliće se vitkost u razboru dana
pitanja o bolu zbog prethodnih rana
šta li mi tvoja nada mome srcu snuje

tjeskobnom jutru ko sunčana strana
otvaraš vidik preko starih brana
i vidim zaton što u sjeni spava

bez napora se tijelo pokorava
radost široka kroz jutro poteče

isto kao naše raspjevano veče

VI.

*Isto kao naše raspjevano veče
iz srca se samo proširi kroz grudi
kao stara priča u kojoj su ljudi
dopustili da san bez zazora teče*

*a tamo daleko gdje nas više nema
probudi se jutro i pitanje suncu
mjesto na kojem smo bili u vrhuncu
dan je u sobi o svjetlosti nijema*

*iz svega toga goloruk se vratim
zastao u želji da se preobratim
jer sve i samo i onako dođe*

*i svojom snagom korača i prođe
ne pravdajući se istina proteče
ljudska tama mi u venama reče*

VII.

*Ljudska tama mi u venama reče
do mudrosti koju ne vidiš od gladi
zaprepašten si šta to čovjek radi
zadnja misao ti na koljena kleče*

*ponesen sasvim zaboravim svrhu
bez nade dugo i uporno ljubim
ni to ne dobijem a ostalo gubim
i odem dalje s prazninom u sluhu*

*svaki put kanim da postanem drugi
imun na zavist i riječ u porugi
šta oni mogu ispred slike svijeta*

*oni i ne znaju kako ljubav cvjeta
pa zabreknem opor u žilištu spleta
ko kristal razuma na obali ljeta*

VIII.

Kristal razuma na obali ljeta
tvoja dubina još ljepotom mami
i zadnju grešku praviti ćemo sami
bolni u želji ispred zaokreta

*tjeskoban dolazim otvori mi vrata
osnaži nadu koja nježna pupa
ne daj da se biljka iz korijena čupa
pomozi da dođem iz svog nepovrata*

*otvori ono veliko u nama
postavi branu ovim poplavama
najljepša staza prema suncu budi*

*požuri s toplotom jer u meni ljudi
nevjerica ispred olovni bolova
a o nama nikom ni riječi ni slova*

IX.

A o nama nikom ni riječi ni slova
ni sama nisi ispred toga mirna
i tebe muči tmina neprozirna
svuda je luda šuma od korova

*otvoreno pitaš i čekaš da kažem
opustošena zaboraviš ruke
zaprepaštena suštinom poruke
ispred dubine pomišljaš da lažem*

*nepripremljena za ono što tražiš
po navici rame dlanom mi pogladiš
pustiš da odem izvan domašaja*

*bol mi odgurne želju prije sjaja
oslušnem ptice iz krošnji borova
radost lebdi ispod ploče od bolova*

X.

*Radost lebdi ispod ploče od bolova
smola se dugo u svježini skriva
kad krene suncu u vazduhu pliva
daruje ozon u svijetu otrova*

*i nije sporno kad u tami šutiš
požurio sam u riječima za te
mada lijepo smislom sreću skrate
radosti kojom se u sebe zaputiš*

*pjesmi je uvijek nepoznata snaga
ona je biljka potrebna i draga
ne želim čekati da ti bude teško*

*srce je čisto zato sam se smješko
kada nas stvari bez razloga plaše
atak na malo postojanje naše*

XI.

*Atak na malo postojanje naše
različit dan nam od poznatih nosi
skupa u miru i s rukom u kosi
novim izgledima da će biti lakše*

*zajedno smo pustili korijenje u sutra
možda i dalje u posljednjoj priči
sami smo svoji ali ne dotiči
usnulu nadu pred dolazak jutra*

*neka te ništa ne muči ne boli
malo sam more što ti kožu soli
u toploj tami na razvodu dana*

*iz ove slutnje izađi bez rana
suviše je toga što i nije naše
sigurne kretnje cvjetaju i plaše*

XII.

*Sigurne kretnje cvjetaju i plaše
suvišne riječi za sticaje lude
ali jutra nam kò jabuke rude
i rosa puni cvjetovima čaše*

*uzmiče priča minuloga ljeta
naša stvarnost jača je od snova
svaka ćelija je dio tajnog slova
modra izmaglica kaćunima cvjeta*

*ovaj put se nešto istinski dešava
proljeće samo sebe ukrašava
bez napora se primičemo miru*

*konačno smo leđa okrenuli viru
san miluje rosu najljepšeg bokora
titravom svjetlošću sa tvoga prozora*

XIII.

*Titravu svjetlost sa tvoga prozora
ni zaboraviti ni s njom u samoću
danju je mjesec a sunce je noću
u ljepoti je snagu odgovora*

*nadam se da ću sačuvati krila
tebe mir i pticu koja spava
bol koja srce daškom prosijava
iza bljeska sreće u kucaju bila*

*nije ni potrebno baš sve da se kaže
za tvoje umno sve je mnogo blaže
od ove vatre kojom pjesma gori*

*na sve pravom snagom odgovori
dok slutim otvoren u veni izvora
evo bez neba sam a dolazi zora*

XIV.

*Evo bez neba sam a dolazi zora
mimo moje varke dan osvaja žita*

*biljka začuđena u sjenci se pita
kada će puknut i prostranstvo mora*

*obilje u nama zrelost je u vijeku
potrebno je vatri suprotstaviti vodu
valovima priznat san o nedohodu
i potrajati zvukom u odjeku*

*došapni ljetu šta mu jesen sprema
istinu zimi da joj mira nema
neka teče čisto srebrnasto štedro*

*a u meni je do pucanja jedro
jutro neizvjesnim izlascima svira
vječnost me modra u pogledu dira*

XV.

MAGISTRALNE

*Vječnost me modra u pogledu dira
Evo u toplo mrazan put me vodi*

**Rukom ti vođen san sigurno brodi
Alejom bivšeg u svitanju mira**

**Barem je nebo željenoga svijeta
Isto kao naše raspjevano veče
Ljudska tama mi u venama reče
Kristal razuma je na obali ljeta**

**A o nama nikome ni riječi ni slova
Radost lebdi ispod ploče od bolova
Atak na malo postojanje naše**

**Sigurne kretnje cvjetaju i plaše
Titravu svjetlost sa tvoga prozora
Evo bez neba sam a dolazi zora**

*Iz pjesničke zbirke „Akrostih“, Digitalne
knjige Zagreb, 2012. ([http://www.digitalne-
knjige.com/kujndzic4.php/](http://www.digitalne-knjige.com/kujndzic4.php/))*

